

rosen dör.

4. Det låter stolt till äran lifwa, På
tusend andra människors fall, Sitt namn
i tide-böcker skriva. Att røktet gifwer
återskall; Med wapen-brak Ministers
swek, Blott räkna anor och b. drifter,
Der låter, men de dödas gifter Gör
Hjälten som ett lik så blek.

5. Men okänd af de höga tjäßen, En
silla lefnad fylla upp, Förakta werl-
den och dess wäsen, I dnaden ha sitt
enda hopp; Att segra öfwer kött och
blod, Att segra när det mästa galler,
Det låter ej, men tillfridställer, En själ
af större ädel mod.

6. Sin ro i sina plickter snaka Och
wärdigt wlla upp sin lott, Samt wör-
da mor och älska maka, Man af för-
sonens hand har fått; Ett samwet utan
fläck, som ej rørwillas utaf werlden,
Det låter ingenting för werlden, Men
der gör döden ingen skräck.

Källgren

GS 1192

Twänne wackra

Wisor

Den Första:
Ensamheten :/:

Den Andra:
Lifwet.

Det låter lustigt till att lefwa :/:

SKELLEGEN,
Widestedts Officin. 1850.

Ensamheten

Dia ensamhet, dig belgar jag min
tröst. En själ, som hoppet mer ej dårar;
Om du än ej kan ge mig tröst, Du
dock ej smäddar mina tårar.

2. Se plågans hand den myrtenkrans
förstör, Som mig af kärleken war knu-
ten; Min sällhet trånar bort och dör,
I späda knoppen ännu sluten.

3. Ja allt är död — naturens fulla kind,
Förr rosenfärgad — sorgligt bleknar; För
mig blott hwiner öfnens wind, Som
allt med fasans stämpel teknar.

4. Mitt hjerta qwäfs, och i dess friska
sår, Har smärtan än en dolt att tryc-
ka; Der jag bland minnets hamnar
går, Uppå ruiner af min lycka.

5. Der irrar jag, der straffas jag ännu,
För brottet att jag fordom njutit; Och
milda wänskap! äfwen du Har mig
förgätit, mig förskjutit.

6. En enda nåd! O ödel tag mit lif,
Och jag din oförrätt förlåter; Sänk

mig i grafwen eller gif, Mig hwad
du rörowat, kärlek åter.

Den Andra:

Det låter lustigt till att lefwa, I
wållust pragt och öfwerdåd, Sig in i
werldens nöjen wefwa, Ha Odets gunst
och lyckans nåd; Brilliera utaf falska
sten, Förnöjd att blott beöaren swal-
kas, Det låter, men när döden nalkas,
Ger det en skräck i mærg och ben.

2. Det låter qwicket att lärder wara,
Att kunna tala alla språk, På alla
Högmåls frågor swara, Att kunna räk-
na alla bråk; I alla saker giwa luss,
Att bläddra i de gamlas lappar, Det
låter, men när döden flappar, Står phi-
losophen helt konns.

3. Det låter skönt att fågring prålar,
Att man är wacker som en dag, Man
plåckar hjertan lif som nålar, Och fån-
gar sprättars wälbehag; Man konsten
på naturen strör, Man hy och wärt
med granlåt sminkar, Det låter, men
när döden winkar, Förwandlas hyn och